

ROK 2000

Hlavná cena XXXII. ročníka Jašíkových Kysúc:

Janka Jesenská

ZVÄDNUTÉ KVETY V TRINÁSTEJ KOMNATE

(Úryvok)

Odviedli ho, aby mu zmerali tlak. Nepozdávala sa mi jeho kolísavá chôdza. Ako keby opitého koňa postavili na nohy a šibli ho bičom. On sa pomaly zodvihol a unavene sa dotackal ku oknu. Vždy tam chvíľu stál a pozeral sa na brezy, ktoré pred niekoľkými rokmi roztrúsili po areáli nemocnice. Brezy vyrástli a ozdobili nemocnicu. Jemu sa páčili. Rád pozoroval, ako sa vo vetre k sebe nakláňajú, počúval, ako šumí lístie. Za oknom nepáchli dezinfekčné prostriedky. Voňali tam brezy a lipy, vysadené pri patológii.

Niekoľko naňho zavolať. Otočil sa. Sestra sa pozerala prázdny pohľadom. Augustín bol dnes pre ňu iba kusom (nevedel koľkým), ale možno aj tridsiatym. A pri takýchto množstvách sa vytvára rutina, opakoval si v duchu, keď ťažko za ňou kráčať. Som pre ňu ako pre pekára rožok, na ktorý sa náhodou pozrie, keď vychádza z pece.

Chvíľu kráčali po tmavej chodbe. Potom zahli vpravo. Zamierili k dverám, ktoré boli potiahnuté koženou. Sestra ich potichu otvorila.

„Tu je,“ zavrčala a zavrela sa do vedľajšej ambulancie. Augustínovou prítomnosťou sa v pracovni staršieho lekára nič nezmenilo. Naďalej na stole skladal PUZZLE. Zvedavý Augustín sa nahol nad stôl a uvidel obláčiky, ktorým chýbali zvyšné časti.

„No, hľadaj, ak chceš!“ povedal doktor, keď si konečne všimol Augustína, ten cúvol späť k dverám. Naľakal sa doktorovej tváre. Bola červená, krvavé žilky mu pripomenuli krajinu, cez ktorú pretekajú sýtoky riek a malých potokov.

Augustín ešte chvíľu stál. Čakal, kým doktor zloží oblohu, po ktorej plávali oblaky podobajúce sa na šľahačku. Podľa zvyšných častí modrej oblohy, povalujúcej sa po stole, sa dalo uhádnuť, že sa doktorovi nedarí. Sústavným hľadaním a premiestňovaním ich tak poplietol, že ich všetky od zlosti zhrnul dlaňou na zem. Pozrel sa na Augustína. Stál pri dverách. Svojím opatrným jednorukým cúvaním chcel opustiť miestnosť a znova sa postaviť ku oknu a pozorovať prichádzajúcu jar.

„Zatvor tie dvere a pod' naspäť!“ Doktor sa postavil. Jeho hlava takmer siahala po strop. Biely plášť mal špinavý. Nevhodné botasky mali vysoké číslo.

„Vyzeráte ako čert,“ povedal Augustín a oprel sa o dvere.

„To moje vlasy. Čím som starší, tým sa mi viac vlnia. Stávajú sa z nich struny. Pozri.“ Natiahol si jednu. Bola dlhá ako jeden prst. Augustín sa usmial a usadil sa do koženého kresla. Keď sedel, mal pocit, že ho zvierajú obrovské

ručiská zvierat'a. Takým chladom pôsobilo kreslo a celá doktorova pracovňa, až sa mu zdalo, akoby sedel v mrazničke. Biele steny nič nezdobilo, čierny nábytok a kožené kreslo ostro kontrastovali s vybielenou stenou. Pracovňa bola jednoducho a účelne vybavená, ale chýbal v nej duch. Aký, to bolo úplne jedno, vždy sa nájde nejaký, hoci duch pracovnej energie, či tvorivosti. Ale tu chýbal akýkoľvek duch.

Augustín si v hlave predstavil systém doktorovho života. Jeho pracovňa mu pripomenula jaskyňu, ktorá slúži ako úkryt. Tieto chladné biele múry, na ktorých nebolo nič zavesené, pôsobili ako múry väznice. Keby som mal ja takú pracovňu, rozmýšľal, bol by tu prales, vymizol by chlad v džungľovej symfónii...